

ÇİN HALK CUMHURİYETİ TANINMALIDIR

Basın açıklaması, 14 Kasım 1970.

Sürüp giden politik kriz, “Kasım kuşkusu” tartışmaları, ekonomik sıkıntılar kamuoyunun dikkatini iç politika ve ekonomik sorunlar üzerinde toplamış bulunuyor. Oysa dış politika ile ilgili önemli sorunlar var ortada.

Üzerinde gereğince durulmadan geçip giden önemli bir olay da Çin Halk Cumhuriyetinin Birleşmiş Milletlere alınıp alınmamasının bugünlerde oylanmasıdır. Bu oylamadan kısa süre önce de Kanada ve İtalya Çin’i tanıdı. Böylece NATO üyesi olup da Çin Halk Cumhuriyetini tanıyan devletler sayısı yediyi buldu. Türkiye ise hâlâ daha bu devleti tanıyıp onunla ilişkiler kurmamakta direniyor ve Birleşmiş Milletlerdeki oylamada yine aleyhte oy kullanacağı anlaşılıyor. Türkiye’nin bu şekilde davranışının, dış politikasında Amerika Birleşik Devletlerine bağımlı olmasından başka hiçbir sebebi yoktur. 740 milyonluk bir devleti yok farz etmenin mantıksızlığı, tüm dünya politikasına zararı bir yana, Türkiye’nin bu ülke ile ilişkiler kurmasında sakınca yok, büyük yarar vardır. İhracatı arttırmamız, bunun için de geleneksel ürünlerimize -örneğin tütünlerimize- yeni pazarlar, tekstil ve diğer tüketim sanayi ürünlerimize dışta alıcılar bulabilmemiz Türkiye ekonomisinin başta gelen sorunudur. Devalüasyon bunun için yapılmıştır, ama ihracatta bir yükseliş görülmemektedir. Her iki türden ihraç maddelerimizin pazarlanması için Çin’de geniş imkânlar bulabiliriz. Sanayimiz için de Çin Halk Cumhuriyetinden, kapitalist-emperyalist ülkelere kıyasla daha elverişli şartlarla, daha ucuz fiyatla ithalât mümkün olabilir. İhracatımızın artmayışının ve ithalât zorluklarımızın belli başlı bir sebebi, gelmiş-geçmiş bütün iktidarların ille de Batı kapitalizmi ile bütünleşme arzusu ile ticaretimizi hep o kanala yöneltmek çabasıdır. Bunun sonucu olarak da, Çin gibi muazzam bir pazarı ihmal edip, esasen doymuş bulunan Avrupa pazarlarında Yunan tütünleriyle rekabet edip tütünlerimizi satmak gibi verimsiz gayretlerle zaman harcamaktadırlar.

Amerika Birleşik Devletleri bu defa Çin Halk Cumhuriyetinin Birleşmiş Milletlere girmesine karşı değilmiş, ama her “iki Çin”in de örgütte olmasını istiyormuş. Çin Halk Cumhuriyeti “Milliyetçi Çin”in örgütten çıkarılmasını şart koştuğuna göre, Amerika Birleşik Devletleri önerisi kabul edilirse, Çin Halk Cumhuriyeti yine Birleşmiş Milletlere alınmayacak demektir.

Şu “Milliyetçi Çin” konusunu da biraz deşmek gerekir. Formoza adasına sığınmış, ancak Amerikan desteğiyle ayakta durabilen Çan-Kay-Şek rejiminin 740 milyonluk Çin milletini temsil ile bir alâkası yoktur. Amerika bu ada devletini Kıta Çin’ine karşı bir tehdit ve kendi hesabına şartlar elverdiğinde bir saldırı ve istilâ üssü olarak kurdurdu ve muhafaza etti. NATO üyesi devletlerin bile birbiri ardına Çin Halk Cumhuriyetini tanımaları hem emperyalizmin bu umutlarının artık suya

düştüğünü, hem de bu nüfusu kalabalık ve devleti güçlü ülke ile ekonomik ilişkiler kurmayı kendileri için yararlı bulduklarını gösterir. “Çok yönlü dış politika” gütmekle övünen AP iktidarı Çin Halk Cumhuriyetine karşı izlediği bu iddiasıyla çelişen anlamsız ve yararsız tutumundan vazgeçmeli, Çin Halk Cumhuriyetini tanımalı ve Birleşmiş Milletlerde lehte oy kullanmalıdır.

Tarih Vakfı TİP Arşivi